

## Hồi 87

### Kỳ nhân chi đạo

Còn nửa canh giờ mới đến chính Ngọ, trong quán "Lão Vương man đầu" làm bánh bột hấp trữ danh Biên Hoang Tập chỉ có hai khách nhân Yến Phi và Lưu Dụ, nhìn con đường cái nhiệt náo phồn thịnh xe qua kẻ lại, không khỏi có tâm trạng uể oải lừ đừ không muốn làm gì hết. Công trình trùng kiến Đệ Nhất Lâu bên kia đường đang nhộn nhịp tiến hành, vì sự tích cực tham dự của Kỳ Thiên Thiên, khuôn khuôn vác vác không còn trở thành khổ sai nữa, mà là chuyện nước chảy mây trôi tràn trề du hí lạc thú.

Yến Phi ăn uống no say ưỡn mình lười biếng, than: "Cuối cùng đã về đến Biên Hoang Tập! Con mẹ nó! Biên Hoang Tập chưa từng thử qua trò chơi kích thích như vậy".

Lưu Dụ dõi nhìn bên kia đường, tưởng tượng hình dạng hoành tráng Đệ Nhất Lâu từ đồng tro tàn sống lại sừng sững trên Đông đại nhai. Gã biết Bằng Nghĩa là người ra sao, tuyệt sẽ không sao y bản cũ, cho nên Đệ Nhất Lâu đang tiến hành trùng kiến sẽ là kiệt tác tối tân và sáng tạo nhất của y.

Gã nhẹ nhàng thốt: "Thiên Thiên đang ép người theo đuổi nàng, ta dám khẳng định nàng đang hoài nghi thành ý của người. Ài! Thành thật mà nói, Thiên Thiên không những làm dịch nhân động tâm, cũng làm cho mỗi một người bọn ta động lòng. Mấy ngày nay ta luôn có chút hồ đồ, có cảm giác hoang mang tất cả đều không chân thật, mãi cho đến người bày ra thủ đoạn đèn tẩu mã, ta chợt tỉnh ngộ, cảm thấy hồn thân thông thả, vì người là người duy nhất trên thế gian có thể làm cho ta trái lại cảm thấy cao hứng khi thấy người đoạt được mỹ nhân về".

Yến Phi cười khổ: "Đèn tẩu mã? Ài! Ta thật không biết nên đa tạ Cao tiểu tử hay là đánh hấn một trận".

Lưu Dụ thất thanh: "Không ngờ Cao Ngạn lại làm trò quỷ! Khó trách gì không giống tác phong thường ngày của người!".

Yến Phi dựa lưng thấp xuống một tấc, mặt mày khổ não thốt: "May là còn có người tỉnh táo, hiện tại người chỉ ta xem phải làm sao?".

Lưu Dụ lộ nụ cười xán lạn, giọng nói có vẻ vui chọc kẻ gặp họa: "Đây là thử nghiệm của Biên Hoang đệ nhất cao thủ, đương nhiên không dễ gì quá quan. Nhưng cho đến giờ phút này, người vẫn làm rất thỏa đáng".

Yến Phi trầm ngâm: "Nhưng nếu tình huống vẫn y như trước mắt mà phát triển, bọn ta nhất định sẽ thua Mộ Dung Thùy, thí dụ như y phái đến một vạn tinh nhuệ, Biên Hoang Tập khẳng định không đánh mà tan, nếu Huyền soái sai người đến giải vây, càng lọt vào hầm bẫy Mộ Dung Thùy tinh xảo bài bố".

Lưu Dụ nói: "Nói trắng ra, ta cũng vì vậy mà lo muốn chết, lại vẫn không có đối sách".

Rồi lại buồn bã thốt: "Nhậm Dao từng nói có đại kế lật đổ thay thế Tư Mã hoàng triều, lúc đó y đang mật đàm với hoàng hậu của mình, không có lý gì đi lừa bịp, chuyện này càng làm ta đêm hôm qua không có cách nào chợp mắt".

Yến Phi trầm tư: "Âm mưu của Nhậm Dao chắc là đã bắt đầu sau khi y Nam hạ Kiến Khang ba tháng trước, Kiến Khang thành có tình huống khác biệt rõ rệt, dẫn đến An công cấp bách bỏ đi".

Lưu Dụ nghiêm mặt: "Ý tưởng của ta và người không hện mà hợp quá, hình thế Kiến Khang ba tháng nay biến hóa rất lợi hại, Tư Mã Diệu đột nhiên trở mặt ủng hộ Tư Mã Đạo Tử, dung túng bè lũ của y, làm cho An công không còn chỗ đứng, hoàn toàn liên quan đến quý nhân mới nạp của Tư Mã Diệu".

Hai người người nhìn ta ta nhìn người, trong đầu đều nghĩ đến ái phi của Nhậm Dao, Mạn Diệu phu nhân.

Lưu Dụ vỗ đùi: "Đáng lẽ đã đoán ra từ sớm!".

Yến Phi than: "Bọn ta quá bận rộn! Bận rộn đến mức không kịp thở. Nhậm Dao chiêu này gọi là xem bệnh bốc thuốc, khống chế Tư Mã hoàng triều, cả Tư Mã Đạo Tử cũng là kẻ chịu hại, tâm kế như vậy quả là kinh người".

Lưu Dụ nói: "Chuyện này nhất định phải thông tri cho Huyền soái biết, nếu không Huyền soái có thể tính toán sai lầm".

Yến Phi nói: "Hay là người đi một chuyến cho ổn thỏa. Tiện đó nói cho Huyền soái biết tình báo đột đầu về Biên Hoang Tập, thỉnh ông ta đừng trúng kế dụ địch của Mộ Dung Thùy, vì Tôn Ân, Nhậm Dao và Mộ Dung Thùy đã kết thành liên minh".

Lưu Dụ nhíu mày: "Thời gian tối thiểu cũng mười lăm ngày, ta làm sao mà an tâm được?".

Yến Phi cười khì: "Người và ta chỉ là lâu la của Kỷ Thiên Thiên, thiếu đi một lâu la đâu có vấn đề gì".

Lưu Dụ trầm giọng: "Ta luôn có cảm giác bất an là Hoa Yêu sẽ nhắm mục tiêu cuối cùng vào Thiên Thiên".

Yến Phi nói: "Nếu bọn ta ngày ngày lo lắng không yên thì chính đã trúng kế của Hoa Yêu, thủ đoạn mà hấn hay dùng tới. Người không phải có nói đây là thử nghiệm quá quan của Biên Hoang đệ nhất cao thủ sao? Hoa Yêu chính là một đề mục trong đó. Khi người quay về, nói không chừng có thể ngồi trên bình đài của Đệ Nhất Lâu uống rượu huyền thuyên với ta đó".

Lưu Dụ đổi đề tài: "Người thấy con người của Hác Trường Hanh ra sao?".

Mục quang của Yến Phi quay sang một đội kỵ sĩ lướt qua, thần nhiên đáp: "Ta thật sự nhìn không thấu con người của hấn, ăn nói lưu loát ghê gớm phi thường, là dòng thuyết khách trời sinh. Hấn có thể là người hào tình trượng nghĩa, cũng có thể là kẻ đại gian đại ác, hấn tự nhận là chỉ tranh đấu cho sự tồn tại ở Biên Hoang Tập, làm cho người ta khó nhận được đâu thật đâu giả".

Lưu Dụ nói: "Nói thì ai lại không thể nói ngon lành, bất quá hành vi sẽ tiết lộ chân tướng. Dưới tình huống này, ta không lo về hấn, nhưng hiện tại Cao Ngạn cầm đầu tình báo của bọn ta lại đang bị tiểu Bạch Nhận của họ Hác làm mê mết hồ đồ, khó tránh khỏi sai lệch trong việc giám thị, cho nên người phải lưu tâm".

Yến Phi biết gã đã tiếp nhận đề nghị của mình, quyết định đi phương Nam một chuyến, vui vẻ thốt: "Biết rồi!".

Lưu Dụ ngầm nghĩ một hồi: "Tạm thời ở Biên Hoang Tập, đối đầu lớn nhất của bọn ta không phải là Chúc lão đại, mà là Đồ Phụng Tam, y là đại biểu của Hoàn Huyền, thế bất lưỡng lập với ta, ta hy vọng Yến huynh cho phép ta dùng sức một mình chu toàn mặt y".

Yến Phi cau mày: "Tất cả chờ trở về rồi hãy nói".

Lưu Dụ thốt: "Có lẽ quá trễ! Ta tuy lần đầu gặp y, nhưng Huyền soái lại một mực lưu ý đến y, cho nên bọn ta cũng từng bỏ thời gian điều tra xem y là người ra sao".

Ngưng một chút lại nói: "Đồ Phụng Tam thiện dụng kỳ binh, thích nhất là thủ đoạn hành thích đột kích chế mông thực lực của địch nhân, lại rành gây khủng bố, làm cho địch nhân chưa đánh đã gục, cái đáng lo nhất là y biết rõ về ta hơn ai hết, người đầu tiên y muốn giết là Lưu Dụ ta. Chiếu theo tác phong nhất quán của y, do quan hệ giữa ta và người, y cũng sẽ gồm luôn người trong tính toán".

Yến Phi xen vào: "Vậy thì sao chứ?".

Lưu Dụ mỉm cười: "Cho nên ta muốn đảm nhận trách nhiệm đối phó".

Yến Phi lắc đầu: "Ta không hiểu!".

Lưu Dụ rướn người tới: "Một khi y biết ta một mình quay lại phương Nam gặp Huyền soái, khẳng định y sẽ bắt chấp tất cả truy sát cho được ta, làm như vậy sẽ chặt đứt sức ảnh hưởng trực tiếp nhất của Huyền soái đối với Biên Hoang Tập, càng tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với tổ hợp vô địch của bọn ta, người cũng tạm thời không cần lo y đi đối phó Cao Ngạn hoặc bất cứ người nào bên ta".

Yến Phi nói: "Đây là chuyện nguy hiểm phi thường, sau khi ly khai Biên Hoang Tập, Đồ Phụng Tam hoàn toàn không còn cố kỵ gì nữa, không dễ ứng phó".

Lưu Dụ vui vẻ: "Đừng quên ta là trinh sát dò thám xuất sắc nhất trong Bắc Phủ binh, đối với Biên Hoang ta là ngựa già quen đường, y chịu truy sát ta chính là chuyện ta cầu chưa được. Như vậy ta đi cũng được an tâm phần nào".

Yến Phi kính trọng lòng can đảm chọc trời của gã, Lưu Dụ không những chí hướng cao xa, còn là kẻ mạo hiểm không sợ sệt gì hết.

Lưu Dụ thông dong thốt: "Ta muốn đang lúc Đồ Phụng Tam nghĩ mình là thợ săn, đột nhiên trở ngược biến thành thú bị săn, nghĩ tới cũng cảm thấy kích thích thú vị rồi".

Yến Phi trầm ngâm: "Vấn đề là làm sao có thể đưa tin người quay về phương Nam thông tri cho y biết, lại không làm cho y sinh nghi?".

Lưu Dụ điềm đạm thốt: "Tìm người chiếu cố đến Thích Khách quán của y thì sao? Có thể là khách đầu tiên của y nữa".

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cười thông hiểu.

Yến Phi tư lự: "Tìm ai đi ghé quán của y là thích hợp nhất?".

Lưu Dụ tự tin: "Thác Bạt Nghi thì sao? Vì Thác Bạt Nghi không hy vọng người có bất kỳ quan hệ gì với Huyền soái, muốn người chỉ đứng về phía bọn họ, mà Thác Bạt Nghi lại là người có tư cách biết được ta bí mật ra đi".

Yến Phi gật đầu: "Đối lại ta là Đồ Phụng Tam, cũng không thể vì vậy mà sinh ra hoài nghi. Đầu óc của Lưu huynh xoay chuyển rất nhanh, kế hoạch lấy thân mình làm mồi vi diệu như vậy, trong nháy mắt đã nghĩ ra, thật có hơi không muốn để người đi".

Lưu Dụ hiện biểu tình có vẻ chua chát: "Ban đầu ta thật không muốn ly khai, nhưng đến khi nghĩ ra kế này, lại hận không thể lập tức động thân. Giống như Thiên Thiên, ta cũng là người khoái kích thích, không ưa ngày tháng bình đạm yên ả. Ài! Ra đi một đoạn thời gian, đối với ta mà nói là chuyện tốt, ta tuy có lòng với Thiên Thiên, lại luôn có chút sợ tính cách đa tình hay biến đổi của nàng, còn phải vì quan hệ giữa người và nàng mà giữ lòng, ly khai lại có thể lấy mắt không thấy mà giữ thanh tịnh".

Yến Phi than: "Đều là họa do tiểu tử Cao Ngạn tạo ra".

Lưu Dụ cười nói: "Là phúc hay là họa, ai có thể liệu được. Thiên Thiên quả là nữ tử động lòng người, ai thấy cũng thương, hơn nữa thích hợp với người hơn.

Yến Phi không hiểu: "Tại sao không thích hợp với người?".

Lưu Dụ mục quang nhìn nền tảng trùng kiến, song mục bắn ra thần sắc mơ hồ: "Trên đường sự nghiệp ta tuy thích mạo hiểm, nhưng lại hy vọng về đến nhà có ngày tháng êm ấm an dật, người vợ lý tưởng trong lòng ta sẽ lo tốt mọi mặt trong nhà, sinh dạy con cái cho ta, có thể làm cho ta quên đi âm ám và gian trá bên ngoài".

Yến Phi nói: "Vậy người nghĩ Thiên Thiên không thể là hiền thê lương mẫu".

Lưu Dụ nói: "Thiên Thiên là nữ nhân mà nam nhân theo đuổi trong mộng, có phải là hiền thê lương mẫu hay không đâu phải là trọng yếu, nhưng muốn nàng ở nhà đợi chờ trượng phu về, lại là một lãng phí. Phối xứng với nàng nên là loại lãng tử lãng tích thiên nhai như người, đã có dã tính của Hồ tộc, lại không mất phần ôn văn nho nhã của Hán tộc. Chỉ có theo người xông pha, nàng mới có thể phát quang phát nhiệt, cũng chỉ có sự khoát đạt của người mới không làm trở ngại sự phát triển bay nhảy của nàng, cho nên ta chưa từng khuyên người nửa câu về chuyện Thiên Thiên".

Yến Phi nói: "Nhưng cách đây một năm, ta đâu có ra khỏi Biên Hoang Tập, cứ chịu yên ổn một chỗ".

Lưu Dụ nhìn chàng chăm chăm: "Đó là vì người mệt mỏi, cho nên cần nghỉ ngơi. Hiện tại người đã dần dần khôi phục, người không cảm thấy lần này quay về Biên Hoang Tập, người biến hóa rất lớn sao?".

Yến Phi mặc nhiên một hồi, định nói gì lại thôi.

Lưu Dụ chân thành nói: "Từ sau khi vào Bắc Phủ quân, nhân giới của ta thoáng rộng hơn nhiều, lại không có một bằng hữu tri tâm nào, mãi cho tới khi gặp được người. Với người, ta có thể nói năng tự do không gò bó, không cần che đậy bất kỳ chuyện gì, tình hình đó làm cho chính ta cũng cảm thấy cổ quái, vì ta từ nhỏ đã thích ẩn giấu tâm sự tận đáy lòng, nhưng lúc đối diện người không ngờ lại xung động không thổ lộ thì không thoải mái được. Người có gì muốn nói, nên bộc bạch ra như ta mới sòng phẳng chứ".

Yến Phi cười khì: "Sòng phẳng? Khà khà! Ta chỉ muốn biết người có phải từng có ý niệm định khuyên ta đừng đụng tới Thiên Thiên không".

Lưu Dụ đáp: "Tục ngữ có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nếu người giống như ta, tận mắt chứng kiến nhân thần lúc Mộ Dung Chiến hay Đồ Phụng Tam bất chợt nhìn thấy Thiên Thiên, tất minh bạch hàm ý của câu nói đó. Thiên Thiên là một nữ nhân rất

đặc biệt, người thấy ánh mắt của nàng là biết liền, nàng không cho phép bất cứ một ai, nam hay nữ, chế ngự trời buộc nàng, cảm tình của nàng rộng mở, nghĩ gì là làm đó. Ta thật sợ nàng làm hại đến người, lúc ta thấy thần tình của nàng nhìn xuyên qua song cửa sổ xe ngựa, chăm chăm nhìn Biên Hoang công tử thần bí kia, liền biết nỗi lo của mình là có lý”.

Mục quang của Yến Phi dời lên bầu trời trong xanh xán lạn, như đang ngẫm nghĩ: "Thuở nhỏ lúc bọn ta đào vong sinh nhai, bọn ta từng trú ngụ một thời gian phía nam Hoàng Hà, tiểu Khuê thích đuổi bắt bướm, thấy đồ đẹp, y luôn phải chiếm cứ cho được. Nhưng đối với ta mà nói, nhìn hồ điệp múa lượn tung tăng giữa hoa lá lại là lạc thú lớn nhất, hồ điệp bắt trong lưới đã mất đi một mặt động lòng người nhất của nó. Thiên Thiên là con bướm đẹp nhất, muốn bay thì cứ để nàng bay đi! Ta chỉ thành tâm chúc phúc cho nàng, hy vọng nàng có thể tiếp tục cuộc sống ngời sáng của nàng”.

Lưu Dụ thở phào một hơi: "Vậy thì ta yên tâm! Ta thật lo người không chịu nổi đả kích lần nữa”.

Yến Phi cười khổ: "Tên bợm người hay phán đoán tâm sự của người ta quá! Ài! Mẹ bà ta! Đả kích lần nữa, nói ra cũng cảm thấy đáng sợ. Chính như người đã nói, nói là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác. Mấy ngày nay ta quả có hơi thần hồn điên đảo, mơ mơ hồ hồ”.

Lưu Dụ cười nói: "Đó là ma lực của tài nữ lãnh đạo Tần Hoài hà, từ Kiến Khang di cư đến Biên Hoang Tập. Bảo hộ nàng cho tốt, chuyện không thể chậm trễ nữa, đêm nay ta sẽ động thân”.

Lại nói: "Nếu mỗi một người đều chịu nói trắng ra tâm sự, tất nhiên có qua những kinh nghiệm thần hồn điên đảo vì những người vĩnh viễn không thể có được, đó là những trải qua đương nhiên của trưởng thành. Cái đáng hận là, đến khi mình công thành nghiệp toại, tất cả đã biến thành quá khứ không có cách nào挽 lưu, trở thành một đoạn hồi ức gọi khêu thất chí buồn bã”.

Yến Phi ngạc nhiên: "Người tựa như có xung động tình cảm, đối tượng chắc không phải là Thiên Thiên, mà là một mỹ nhân tuy hữu ý lại không có cách nào đạt được, có đúng không?”.

Trong lòng Lưu Dụ mơ màng gương mặt yêu kiều xinh đẹp của Vương Đạm Chân, con gái Vương Cung, bồi hồi từ biệt lúc chia tay ở Tạ phủ hẻm Ô Y, nụ cười điểm mặt đó tựa như mới phát sinh hôm qua.

Cho dù gã có thể leo lên vị trí đại tướng trong Bắc Phủ quân, sự ngăn cách giữa cao môn và hàn môn, lại bất luận Vương Cung có xem trọng gã tới cỡ nào, gã vẫn không

có tư cách nói tới cưới xin với Vương Đạm Chân, đó là hiện thực vĩnh viễn không thể cải biến.

Gã thở dài một hơi: "Ta chỉ nhớ tới mỹ nữ đã từng thầm thương trộm nhớ, hiện tại ta dưới tình huống ra sao, người chắc biết rõ hơn ai hết. Huyền soái tuy xem trọng ta, nhưng các tướng lĩnh cao cấp lãnh đạo Bắc Phủ quân, chỉ có Huyền soái mới có năng lực điều khiển chế ngự. Có một ngày Huyền soái buông tay mà đi như ông ta nói, tình huống thật không dám tưởng tượng".

Yến Phi nghĩ tới thương thế của Tạ Huyền, lập tức tâm tình chìm đắm, không có hứng tra căn xét cội về tình cảm của Lưu Dự nữa.

Hai người ai cũng có tâm sự, không khỏi im lặng không nói gì.

Chợt có người từ ngoài đường tiến vào, thấy hai người cười khà khà nói: "Quả nhiên là lười biếng trốn ở đây, vị này nhất định là đại anh hùng Lưu Dự huynh đã làm cho Nhậm Dao thụ thương. Tại hạ Trác Cuồng Sinh, thất kính thất kính!".

Không ngờ là "Biên Hoang danh sĩ" Trác Cuồng Sinh, ngang nhiên ngồi xuống đối diện hai người.

Yến Phi ngạc nhiên: "Người không phải ngủ ban ngày, đến đêm mới xuất hiện sao? Ngọn gió nào có thể thổi cho người chưa ngủ đủ đã dậy rồi vậy?".

Trác Cuồng Sinh tiếp lấy chén trà Lưu Dự đưa qua, nhìn Lưu Dự chăm trà cho y, nói: "Không phải Yến Phi người mệt hơn nhiều sao, đã dẫn Kỳ Thiên Thiên về, lại còn gây phong ba bão tố khắp Tập, Chúc lão đại sáng sớm đã đến giật ta dậy, nói muốn mở hội nghị Lầu chuông, còn nói rõ muốn người dự hội. Tiểu tử người thật có nghề, Chúc lão đại phải thoái nhượng! Y đương nhiên nói đẹp đẹp dễ dễ, nói nào là vì ứng phó Hoa Yêu, mọi người cần đoàn kết nhất trí, cho nên tán đồng vĩnh viễn thủ tiêu chuyện nạp thuế đất, hơn nữa còn sẵn sàng thưởng trăm lượng hoàng kim cho ai báo được bất cứ manh mối nào có thể truy bắt được Hoa Yêu quy án. Hoa Yêu thật là cơn mưa đúng lúc giúp y hạ đài".

Yến Phi và Lưu Dự nghe vậy trợn mắt nhìn nhau, không khỏi vì sự thâm trầm đa trí của Chúc lão đại mà phải tính toán lại về y.

Y chịu nhện Yến Phi, không chính diện xung đột với chàng, không phải vì sợ Yến Phi, mà là vì hình thế càng ngày càng phức tạp, bảo toàn thực lực mới là thượng sách.

Trác Cuồng Sinh quay sang Lưu Dự nói: "Trận chiến giữa lão ca người và Nhậm Dao đã thành đại sự oanh động toàn Tập, nếu người chịu hiện thân thuyết pháp ở Thuyết

Thư Quán của ta, ta có thể trả cho người ba lượng vàng mỗi đợt, mỗi đêm mười đợt, nói liên tiếp ba đêm”.

Lưu Dụ từ chối: "Ta có thể nói gì chứ? Đao qua kiếm lại, chỉ nội trong vài nháy mắt”.

Trác Cuồng Sinh vui vẻ: "Người không biết nêm mắm nêm muối, ta có thể phụ trách chỉ đạo mà”.

Yến Phi không có tâm tình nói nhăng với y: "Hiện tại vậy là ai ai cũng biết Hoa Yêu đã đến Biên Hoang Tập gây án sao?”.

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Đây gọi là tiên phát chế nhân, chứng minh Chúc lão đại vẫn là người có tiếng nói nhất ở Biên Hoang Tập”.

Lại hưng phấn nói tiếp: "Hiện tại ta đang dùng vàng bạc để chiêu mộ bất cứ một ai có thể kể chuyện xưa về Hoa Yêu, chỉ cần có một người như vậy, khẳng định có thể giúp ta kiếm một số tiền, bảo đảm các người cũng không không chế được đôi chân của mình, sẽ dễ nghe thực hư. Càng rõ tác phong hành sự, thủ pháp gây án của Hoa Yêu, càng nắm chắc có thể bắt được hắn, được cùng chia sẻ đêm xuân với Kỷ tài nữ”.

Lưu Dụ thốt: "Người biết làm ăn quá, bất quá đừng có truyền tin sai lầm đó, Thiên Thiên chỉ chịu bầu bạn hát ca uống rượu mà thôi!”.

Trác Cuồng Sinh mặt không đổi sắc: "Sao cũng được, chỉ cần có thể một đêm cô nam quả nữ với Kỷ Thiên Thiên, kẻ khác đương nhiên có thể thấy được tài năng của mình”.

Yến Phi điềm đạm thốt: "Chung lâu hội nghị cử hành khi nào?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: "Từ đây tới đó không tới một canh giờ, cử hành ngay chính Ngọ, Kỷ tài nữ đã đáp ứng theo người đi tham gia, các người tuy không có quyền tán thành hay phản đối, lại có thể tham gia thảo luận, tùy ý phát biểu ý kiến”.

Yến Phi trầm giọng: "Trường Cáp lão đại có mặt không?”

Trác Cuồng Sinh đáp: "Sau khi ta thuyết phục lão mới quyết định thời gian hội nghị cử hành, lão là đương sự, nếu muốn báo thù cho ái nữ, lão làm sao có thể vắng mặt được?”

Nói xong đứng dậy: "Để đến đúng giờ với Kỷ Thiên Thiên, ta còn phải đi thông tri cho những người khác”.

Lại lẩm bẩm: "Ngàn vạn lần đâu phải làm chủ trì hội nghị, chỉ là chân chạy mà thôi”.

Tiếp đó bương bã đi ra.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>